

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST. Laibacher Dioecesanblatt.

Št. IV.

Vsebina: 21. Constitutio Apostolica de prohibitione et censura librorum.
— 22. Nachtrag zur Weisung betreffs Trauung der f. u. f. Officiere des Ruhestandes.
— 23. Verbot der Delegation von Seelsorgern in der Schweiz zur Vornahme der Trauungen. — 24. Kanonično obiskovanje in birmovanje. — 25. Duhovne vaje za duhovnike. — 26. Konkurzni razpis. — 27. Škofijska kronika.

1897.

21.

De prohibitione et censura librorum. Constitutio apostolica.

LEO Episcopus Servus Servorum Dei.

Ad perpetuam rei memoriam.

Officiorum ac munerum, quae diligentissime sanctissimeque servari in hoc apostolico fastigio oportet, hoc caput atque haec summa est, assidue vigilare atque omni ope contendere, ut integritas fidei morumque christianorum ne quid detrimenti capiat. Idque, si unquam alias, maxime est necessarium hoc tempore, cum, effrenatis licentia ingeniis ac moribus, omnis fere doctrina, quam servator hominum Iesus Christus tuendam Ecclesiae suae ad salutem generis humani permisit, in quotidianum vocatur certamen atque discrimen. Quo in certamine variae profecto atque innumerae sunt inimicorum calliditates artesque nocendi: sed cum primis est plena periculis intemperantia scribendi, disseminandique in vulgus quae prave scripta sunt. Nihil enim cogitari potest perniciosius ad inquinandos animos per contemptum religionis perque illecebras multas peccandi. Quamobrem tanti metuens mali, et incolumitatis fidei ac morum custos et vindex Ecclesia, maturime intellexit, remedia contra eiusmodi pestem esse sumenda: ob eamque rem id perpetuo staduit,

ut homines, quoad in se esset, pravorum librorum lectione, hoc est pessimo veneno, prohiberet. Vehemens hac in re studium beati Pauli viderunt proxima originibus tempora: similique ratione perspexit sanctorum Patrum vigilantiam, iussa episcoporum, Conciliorum decreta, omnis consequens aetas.

Praecipue vero monumenta litterarum testantur, quanta cura diligentiaque in eo evigilaverint romani Pontifices, ne haereticorum scripta, malo publico, impune serperent. Plena est exemplorum vetustas. Anastasius I scripta Origenis perniciosiora, Innocentius I Pelagii, Leo magnus Manichaeorum opera omnia, gravi edicto damnare. Cognitae eadem de re sunt litterae decretales de recipiendis et non recipiendis libris, quas Gelasius opportune dedit. Similiter, decursu aetatum, Monotheletarum, Abaelardi, Marsilii Patavini, Wicleffi et Hussii pestilentes libros, sententia apostolicae Sedis confixit.

Saeculo autem decimo quinto, comperta arte nova libraria, non modo in prave scripta animadversum est, quae lucem aspexissent, sed etiam

ne qua eius generis posthac ederentur, caveri coeptum. Atque hanc providentiam non levis aliqua caussa, sed omnino tutela honestatis ac salutis publicae per illud tempus postulabat: propterea quod artem per se optimam, maximarum utilitatum parentem, christianae gentium humanitati propagandae natam, in instrumentum ingens ruinarum nimis multi celeriter deflexerant. Magnum prave scriptorum malum, ipsa vulgandi celeritate maius erat ac velocius effectum. Itaque saluberrimo consilio cum Alexander VI, tum Leo X decessores Nostri, certas tulere leges, utique congruentes iis temporibus ac moribus, quae officinatores librariorum in officio continerent.

Mox graviore exorto turbine, multo vigilantius ac fortius oportuit malarum haereseon prohibere contagia. Idecirco idem Leo X, posteaque Clemens VII gravissime sanxerunt, ne cui legere, neu retinere, Lutheri libros fas esset. Cum vero pro illius aevi infelicitate crevisset praeter modum atque in omnes partes pervasisset perniciosorum librorum impura colluvies, ampliore ac praesentiore remedio opus esse videbatur. Quod quidem remedium opportune primus adhibuit Paulus IV decessor Noster, videlicet elencho proposito scriptorum et librorum, a quorum usu cavere fideles oporteret. Non ita multo post Tridentinae Synodi Patres gliscentem scribendi legendique licentiam novo consilio coercendam curaverunt. Eorum quippe voluntate iussuque lecti ad id praesules et theologi non solum augendo perpoliandoque Indici, quem Paulus IV ediderat, dedere operam, sed Regulas etiam conscribere, in editione, lectione, usuque librorum servandas: quibus Regulis Pius IV apostolicae auctoritatis robur adiecit.

Verum salutis publicae ratio, quae Regulas Tridentinas initio genuerat, novari aliquid in eis labentibus aetatibus, eadem iussit. Quamobrem romani Pontifices nominatimque Clemens VIII, Alexander VII, Benedictus XIV, gnari temporum et memores prudentiae, plura decrevere, quae ad eas explicandas atque accommodandas tempori valuerunt.

Quae res praeclare confirmant, praecipuas romanorum Pontificum curas in eo fuisse perpetuo positas, ut opinionum errores morumque

corruptelam, geminam hanc civitatum labem ac ruinam, pravis libris gigni ac disseminari solitam, a civili hominum societate defenderent. Neque fructus fefellit operam, quam diu in rebus publicis administrandis rationi imperandi ac prohibendi lex aeterna praefuit, rectoresque civitatum cum potestate sacra in unum consensere.

Quae postea consecuta sunt, nemo nescit. Videlicet cum adiuncta rerum atque hominum sensim mutavisset dies, fecit id Ecclesia prudenter more suo, quod, perspecta natura temporum, magis expedire atque utile esse hominum saluti videretur. Plures Regularum Indicis praescriptiones, quae excidisse opportunitate pristina videbantur, vel decreto ipsa sustulit, vel more usuque alicubi invalescente antiquari benigne simul ac providere sivit. Recentiore memoria, datis ad Archiepiscopos Episcoposque e principatu pontificio litteris, Pius IX Regulam X magna ex parte mitigavit. Praeterea, propinquo iam Concilio magno Vaticano, doctis viris, ad argumenta paranda delectis, id negotium dedit, ut expenderent atque aestimarent Regulas Indicis universas, iudiciumque ferrent, quid de iis facto opus esset. Illi commutandas, consentientibus sententiis, iudicare. Idem se et sentire et petere a Concilio plurimi ex Patribus aperte profitebantur. Episcoporum Galliae extant hac de re litterae, quarum sententia est, necesse esse et sine cunctatione faciendum, ut illae Regulae et universa res Indicis novo prorsus modo nostrae aetati melius attemperato et observatu facilliori instaurarentur. Idem eo tempore iudicium fuit Episcoporum Germaniae, plane petentium, ut Regulae Indicis . . . recentiori revisioni et redactioni submittantur. Quibus Episcopi concinunt ex Italia aliisque e regionibus complures.

Qui quidem omnes, si temporum, si institutorum civilium, si morum popularium habeatur ratio, sane aequa postulant et cum materna Ecclesiae sanctae caritate convenientia. Etenim in tam celeri ingeniorum cursu, nullus est scientiarum campus, in quo non litterae licentius excurrant: inde pestilentissimorum librorum quotidiana colluvies. Quod vero gravius est, in tam grandi malo non modo connivent, sed magnam licentiam dant leges publicae. Hinc ex una parte, suspensi reli-

gione animi plurimorum: ex altera, quidlibet legendi impunita copia.

Hisce igitur incommodis medendum rati, duo facienda duximus, ex quibus norma agendi in hoc genere certa et perspicua omnibus suppetat. Videlicet librorum improbatae lectionis diligentissime recognosci Indicem; subinde, maturum cum fuerit, ita recognitum vulgari iussimus. Praeterea ad ipsas Regulas mentem adiecimus, easque decrevimus, incolumi earum natura, efficere, aliquanto molliores, ita plane ut iis obtemperare, dummodo quis ingenio malo non sit, grave arduumque esse non possit. In quo non modo exempla sequimur decessorum Nostrorum, sed maternum Ecclesiae studium imitamur: quae quidem nihil tam expetit, quam se impertire benignam, sanandosque ex se natos ita semper curavit, curat, ut eorum infirmitati amanter studioseque parcat.

Itaque matura deliberatione, adhibitisque S. R. E. Cardinalibus e sacro Consilio libris notandis, edere Decreta Generalia statuimus, quae infra scripta, unaque cum hac Constitutione coniuncta sunt: quibus idem sacrum Consilium posthac utatur unice, quibusque catholici homines toto orbe religiose pareant. Ea vim legis habere sola volumus, abrogatis Regulis sacrosanctae Tridentinae synodi iussu editis, Observationibus, Instructione, Decretis, Monitis, et quovis alio decessorum Nostrorum hac de re statuto iussuque, una excepta Constitutione Benedicti XIV. „Sollicita et provida“, quam, sicut adhuc viguit, ita in posterum vigere integram volumus.

Decreta generalia de prohibitione et censura librorum.

Titulus I. De Prohibitione Librorum.

Caput I. De prohibitis apostatarum, haeticorum, schismaticorum, aliorumque scriptorum libris.

1. Libri omnes, quos ante annum MDC aut Summi Pontifices, aut Concilia oecumenica damnarunt, et qui in novo Indice non recensentur, eodem modo damnati habeantur, sicut olim damnati fuerunt: iis exceptis, qui per haec Decreta Generalia permittuntur.

2. Libri apostatarum, haeticorum, schismaticorum et quorumcumque scriptorum haeresim vel schisma propugnantes, aut ipsa religionis fundamenta utcumque evertentes, omnino prohibentur.

3. Item prohibentur acatholicorum libri, qui ex professo de religione tractant, nisi constet nihil in eis contra fidem catholicam contineri.

4. Libri eorundem auctorum, qui ex professo de religione non tractant, sed obiter tantum fidei veritates attingunt, iure ecclesiastico prohibiti non habeantur, donec speciali decreto proscripti haud fuerint.

Caput II. De Editionibus textus originalis et versionum non vulgariarum Sacrae Scripturae.

5. Editiones textus originalis et antiquarum versionum catholicarum Sacrae Scripturae, etiam Ecclesiae Orientalis, ab acatholicis quibuscumque publicatae, etsi fideliter et integre editae appareant, iis dumtaxat, qui studiis theologicis vel biblicis dant operam, dummodo tamen non impugnentur in prolegomenis aut adnotationibus catholicae fidei dogmata, permittuntur.

6. Eadem ratione, et sub iisdem conditionibus, permittuntur aliae versiones Sacrorum Bibliorum sive latinae, sive alia lingua non vulgari ab acatholicis editae.

Caput III. De Versionibus vernaculis Sacrae Scripturae.

7. Cum experimento manifestum sit, si Sacra Biblia vulgari lingua passim sine discrimine permittantur, plus inde, ob hominum temeritatem, detrimenti, quam utilitatis oriri; Versiones omnes in lingua vernacula, etiam a viris catholicis confectae, omnino prohibentur, nisi fuerint ab Apostolica Sede approbatae, aut editae sub vigilantia Episcoporum cum adnotationibus desumptis ex Sanctis Ecclesiae Patribus, atque ex doctis catholicisque scriptoribus.

8. Interdicuntur versiones omnes Sacrorum Bibliorum, quavis vulgari Lingua ab acatholicis quibuscumque confectae, atque illae praesertim, quae per Societates Biblicas, a Romanis Pontificibus

non semel damnatas, divulgantur, cum in iis saluberrimae Ecclesiae leges de divinis libris edendis funditus posthabeantur.

Hae nihilominus versiones iis, qui studiis theologicis vel biblicis dant operam permittuntur: iis servatis, quae supra (n. 5) statuta sunt.

Caput IV. De Libris obscenis.

9. Libri, qui res lascivas seu obscenas ex professo tractant, narrant, aut docent, cum non solum fidei, sed et morum, qui huiusmodi librorum lectione facile corrumpi solent, ratio habenda sit, omnino prohibentur.

10. Libri auctorum sive antiquorum, sive recentiorum, quos classicos vocant, si hac ipsa turpitudinis labe infecti sunt, propter sermonis elegantiam et proprietatem, iis tantum permittuntur, quos officii aut magisterii ratio excusat: nulla tamen ratione pueris vel adolescentibus, nisi solerti cura expurgati, tradendi aut praelegendi erunt.

Caput V. De quibusdam specialibus argumenti libris.

11. Damnantur libri, in quibus Deo, aut Beatae Virgini Mariae, vel Sanctis, aut Catholicae Ecclesiae eiusque Cultui, vel Sacramentis, aut Apostolicae Sedi detrahitur. Eidem reprobationis iudicio subiacent ea opera, in quibus inspirationis Sacrae Scripturae conceptus pervertitur, aut eius extensio nimis coarctatur. Prohibentur quoque libri, qui data opera Ecclesiasticam Hierarchiam, aut statum clericalem vel religiosum probris afficiunt.

12. Nefas esto libros edere, legere aut retinere in quibus sortilegia, divinatio, magia, evocatio spirituum, aliaeque huius generis superstitiones docentur, vel commendantur.

13. Libri aut scripta, quae narrant novas apparitiones, revelationes, visiones, prophetias, miracula, vel quae novas iuducunt devotiones, etiam sub praetextu quod sint privatae, si publicentur absque legitima Superiorum Ecclesiae licentia, proscribuntur.

14. Prohibentur pariter libri, qui duellum, suicidium, vel divortium licita statuunt, qui de sectis massonicis, vel aliis eiusdem generis socie-

tatibus agunt, easque utiles et non perniciosas Ecclesiae et civili societati esse contendunt, et qui errores ab Apostolica Sede proscriptos tuentur.

Caput VI. De Sacris Imaginibus et Indulgentiis.

15. Imagines quomodocumque impressae Domini Nostri Iesu Christi, Beatae Mariae Virginis, Angelorum atque Sanctorum, vel aliorum Servorum Dei ab Ecclesiae sensu et decretis difformes, omnino vetantur. Novae vero, sive preces habeant adnexas, sive absque illis edantur, sine Ecclesiasticae potestatis licentia non publicentur.

16. Universis interdicitur indulgentias apocryphas, et a Sancta Sede Apostolica proscriptas vel revocatas quomodocumque divulgare. Quae divulgatae iam fuerint, de manibus fidelium auferantur.

17. Indulgentiarum libri omnes, summaria, libelli, folia etc., in quibus earum concessionem continentur, non publicentur absque competentis auctoritatis licentia.

Caput VII. De libris liturgicis et precatoriis.

18. In authenticis editionibus Missalis, Breviarii, Ritualis, Caeremonialis Episcoporum, Pontificalis romani, aliorumque librorum liturgicorum a Sancta Sede Apostolica approbatorum, nemo quidquam immutare praesumat: si secus factum fuerit, hae novae editiones prohibentur.

19. Litaniae omnes, praeter antiquissimas et communes, quae in Breviariis, Missalibus, Pontificalibus ac Ritualibus continentur, et praeter Litanias de Beata Virgine, quae in sacra Aede Lauretana decantari solent, et litanias Sanctissimi Nominis Iesu iam a Sancta Sede approbatas, non edantur sine revisione et approbatione Ordinarii.

20. Libros, aut libellos precum, devotionis, vel doctrinae institutionisque religiosae, moralis, asceticae, mysticae, aliosque huiusmodi, quamvis ad fovendam populi christiani pietatem conducere videantur, nemo praeter legitima auctoritatis licentiam publicet: secus prohibiti habeantur.

Caput VIII. De Diariis, foliis et libellis periodicis.

21. Diaria, folia et libelli periodici, qui religionem aut bonos mores data opera impetunt, non solum naturali, sed etiam ecclesiastico iure proscripti habeantur.

Curent autem Ordinarii, ubi opus sit, de huiusmodi lectionis periculo et damno fideles opportune monere.

22. Nemo e catholicis, praesertim e viris ecclesiasticis, in huiusmodi diariis, vel foliis, vel libellis periodicis, quidquam, nisi suadente iusta et rationabili causa, publicet.

Caput IX. De facultate legendi et retinendi libros prohibitos.

23. Libros sive specialibus, sive hisce Generalibus Decretis proscriptos, ii tantum legere et retinere poterunt, qui a Sede Apostolica, aut ab illis, quibus vices suas delegavit, opportunas fuerint consecuti facultates.

24. Concedendis licentiis legendi et retinendi libros quoscumque prohibitos Romani Pontifices Sacram Indicis Congregationem praeposuerunt. Eadem nihilominus potestate gaudent, tum Suprema Sancti Officii Congregatio, tum Sacra Congregatio de Propaganda Fide pro regionibus suo regimini subiectis. Pro Urbe tantum, haec facultas competit etiam Sacri Palatii Apostolici Magistro.

25. Episcopi alique Praelati iurisdictione quasi episcopali pollentes, pro singularibus libris, atque in casibus tantum urgentibus, licentiam concedere valeant. Quod si iidem generalem a Sede Apostolica impetraverint facultatem, ut fidelibus libros proscriptos legendi retinendique licentiam impertiri valeant, eam non nisi cum delectu et ex iusta et rationabili causa concedant.

26. Omnes qui facultatem apostolicam consecuti sunt legendi et retinendi libros prohibitos, nequeunt ideo legere et retinere libros quoslibet, aut ephemerides ab Ordinariis locorum proscriptas, nisi eis in apostolico indulto expressa facta fuerit potestas legendi et retinendi libros a quibuscumque damnatos. Meminerint insuper qui licentiam legendi libros prohibitos obtinuerunt, gravi se praecepto

teneri huiusmodi libros ita custodire, ut ad aliorum manus non perveniant.

Caput X. De denunciatione pravorum librorum.

27. Quamvis catholicorum omnium sit, maxime eorum, qui doctrina praevalent, perniciosos libros Episcopis, aut Apostolicae Sedi denunciare; id tamen speciali titulo pertinet ad Nuntios, Delegatos Apostolicos, locorum Ordinarios, atque Rectores Universitatum doctrinae laude florentium.

28. Expedit ut in pravorum librorum denunciatione non solum libri titulus indicetur, sed etiam, quoad fieri potest, causae exponantur ob quas liber censura dignus existimatur. Iis autem ad quos denunciatio defertur, sanctum erit, denunciantium nomina secreta servare.

29. Ordinarii, etiam tamquam Delegati Sedis Apostolicae, libros, aliaque scripta noxia in sua Dioecesi edita vel diffusa proscribere, et e manibus fidelium auferre studeant. Ad Apostolicum iudicium ea deferant opera vel scripta, quae subtilius examen exigunt, vel in quibus ad salutarem effectum consequendum, supremae auctoritatis sententia requiri videatur.

Titulus II. De censura librorum.

Caput I. De Praelatis librorum censurae praepositis.

30. Penes quos potestas sit sacrorum librorum editiones et versiones adprobare vel permittere ex iis liquet, quae supra (n. 7) statuta sunt.

31. Libros ab Apostolica Sede proscriptos nemo audeat iterum in lucem edere: quod si ex gravi et rationabili causa, singularis aliqua exceptio hac in re admittenda videatur, id nunquam fiet, nisi obtenta prius sacrae Indicis Congregationis licentia, servatisque conditionibus ab ea praescriptis.

32. Quae ad causas Beatificationum et Canonizationum Servorum Dei utcumque pertinent, absque beneplacito Congregationis Sacris Ritibus tuendis praepositae publicari nequeunt.

33. Idem dicendum de Collectionibus Decretorum singularum Romanarum Congregationum:

hae nimirum Collectiones edi nequeant, nisi ob-
tenta prius licentia, et servatis conditionibus a
moderatoribus uniuscuiusque Congregationis prae-
scriptis.

34. Vicarii et Missionarii Apostolici Decreta
sacrae Congregationis Propagandae Fidei praepo-
sita de libris edendis fideliter servent.

35. Approbatio librorum, quorum censura
praesentium Decretorum vi Apostolicae Sedi vel
Romanis Congregationibus non reservatur, pertinet
ad Ordinarium loci in quo publici iuris fiunt.

36. Regulares, praeter Episcopi licentiam,
meminerint teneri se, sacri Concilii Tridentini
decreto, operis in lucem edendi facultatem a
Praelato, cui subiacent, obtinere. Utraque autem
concessio in principio vel in fine operis impri-
matur.

37. Si Auctor Romae degens librum non in
Urbe, sed alibi imprimere velit, praeter approba-
tionem Cardinalis Urbis Vicarii et Magistri Sacri
Palatii Apostolici, alia non requiritur.

Caput II. De censorum officio in praevio librorum examine.

38. Curent Episcopi, quorum muneris est
facultatem libros imprimendi concedere, ut eis
examinandis spectatae pietates et doctrinae viros
adhibeant, de quorum fide et integritate sibi pol-
licere queant, nihil eos gratiae daturus, nihil
odio, sed omni humano affectu posthabito. Dei
dumtaxat gloriam spectaturos et fidelis populi
utilitatem.

39. De variis opinionibus atque sententiis
(iuxta Benedicti XIV praeceptum) animo a prae-
iudiciis omnibus vacuo, iudicandum sibi esse
censores sciant. Itaque nationis, familiae, scholae,
instituti affectum excutiant, studia partium sepo-
nant. Ecclesiae sanctae dogmata, et communem
Catholicorum doctrinam, quae Conciliorum gene-
ralium decretis, Romanorum Pontificum Constitu-
tionibus, atque Doctorum consensu continentur,
unice prae oculis habeant.

40. Absoluto examine, si nihil publicationi
libri obstare videbitur, Ordinarius, in scriptis et
omnino gratis, illius publicandi licentiam, in prin-

cipio vel in fine operis imprimendam, auctori con-
cedat.

Caput III. De libris praeviae censurae subiiciendis.

41. Omnes fideles tenentur praeviae censurae
ecclesiasticae eos saltem subiicere libros, qui di-
vinas Scripturas, Sacram Theologiam, Historiam
ecclesiasticam, Ius canonicum, Theologiam natu-
ralem, Ethicam, aliasve huiusmodi religiosas aut
morales disciplinas respiciunt, ac generaliter scripta
omnia, in quibus religionis et morum honestatis
specialiter intersit.

42. Viri e clero seculari ne libros quidem,
qui de artibus scientiisque mere naturalibus tractant,
inconsultis suis Ordinariis publicent, ut obsequentis
animi erga illos exemplum praebeant.

Idem prohibentur quominus, absque praevia
Ordinarios venia, diaria vel folia periodica mode-
randa suscipiant.

Caput IV. De Typographis et Editoribus librorum.

43. Nullus liber censurae ecclesiasticae su-
biectus excudatur, nisi in principio nomen et
cognomen tum auctoris, tum editoris praeferat.
locum insuper et annum impressionis atque edi-
tionis. Quod si aliquo in casu, iustas ob causas,
nomen auctoris tacendum videatur, id permittendi
penes Ordinarium potestas sit.

44. Noverint Typographi et Editores librorum
novas eiusdem operis approbati editiones, novam
approbationem exigere, hanc insuper textui origi-
nali tributam, eius in aliud idioma versionem non
suffragari.

45. Libri ab Apostolica Sede damnati, ubique
gentium prohibiti censeantur, et in quodcumque
vertantur idioma.

46. Quicumque librorum venditores, prae-
cipue qui catholico nomine gloriantur, libros de
obscenis ex professo tractantes neque vendant,
neque commodent, neque retineant: ceteros pro-
hibitos venales non habeant, nisi a Sacra Indicis
Congregatione veniam per Ordinarium impetrave-
rint, nec cuiquam vendant nisi prudenter existi-
mare possint, ab emptore legitime peti.

Caput V. De poenis in Decretorum Generalium transgressores statutis.

47. Omnes et singuli scienter legentes, sine auctoritate Sedis Apostolicae, libros apostatarum et haereticorum haeresim propugnantes, nec non libros cuiusvis auctoris per Apostolicas Literas nominatim prohibitos, eosdemque libros retinentes, imprimentes et quomodolibet defendentes, excommunicationem ipso facto incurrunt, Romano Pontifici speciali modo reservatam.

48. Qui sine Ordinarii approbatione Sacrarum Scripturarum libros, vel earundem adnotationes vel commentarios imprimunt, aut imprimi faciunt, incidunt ipso facto in excommunicationem nemini reservatam.

49. Qui vero cetera transgressi fuerint, quae his Decretis Generalibus praecipuntur, pro diversa reatus gravitate serio ab Episcopo moneantur; et, si oportunitate videbitur, canonicis etiam poenis coerceantur.

Praesentes vero litteras et quaecumque in ipsis habentur nullo unquam tempore de subreptionis aut obreptionis sive intentionis Nostrae vitio aliove quovis defectu notari vel impugnari posse; sed semper validas et in suo robore fore et esse, atque ab omnibus cuiusvis gradus et praeeminentiae

inviolabiliter in iudicio et extra observari debere, decernimus: irritum quoque et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate vel praetextu, scienter vel ignoranter contigerit attentari declarantes, contrariis non obstantibus quibuscumque.

Volumus autem ut harum litterarum exemplis, etiam impressis, manu tamen Notarii subscriptis et per constitutum in ecclesiastica dignitate virum sigillo munitis, eadem habeatur fides quae Nostrae voluntatis significationi his praesentibus ostensis haberetur.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam Nostrae constitutionis, ordinationis, limitationis, derogationis, voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. — Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo sexto, VIII. Kal. Februarias, Pontificatus Nostri decimo nono.

A. Panici, Subdatarius. **A. Card. Macchi**.

Visa: De Curia I. De Aquila e Vicecomitibus.

Loco † Plumbi.

Reg. in Secret. Brevium.

I. Cugnonius.

22.

Nachtrag zur Weisung betreffs Trauung der k. u. k. Officiere des Ruhestandes.

Unter Hinweisung auf die im Diöcesanblatte 1896, VIII, 52, enthaltene Weisung wird dem hochwürdigen Seelsorge-Clerus folgende Mittheilung der k. k. Landesregierung ddo 4. Mai 1897, Nr. 5575, zur Darnachachtung bekannt gegeben:

Das hohe k. k. Ministerium für Cultus und Unterricht hat über Ersuchen des k. u. k. Reichskriegsministeriums anher eröffnet, daß die in dem Erlasse des erstgenannten Mini-

steriums vom 10. October 1896, Z. 23.624, in Betreff der Trauungen von „Officieren des Ruhestandes“ im Allgemeinen gegebenen Weisungen auch für Officiere der k. u. k. Kriegsmarine und der königlich-ungarischen Landwehr, sowie für Officiere im Verhältnisse „der Evidenz“ der k. k. Landwehr, welche im Frieden für eine Localanstellung vorgemerkt sind, volle Geltung haben.

23.

Verbot der Delegation von Seelsorgern in der Schweiz zur Vornahme von Trauungen.

Die k. k. Landesregierung für Strain hat unterm 29. April 1897, Z. 6156, nachstehende Zuschrift anher gerichtet, welche dem hochwürdigen Diöcesan-Clerus zur Kenntnissnahme und Darnachachtung mitgetheilt wird.

Laut Erlasses des hohen k. k. Ministeriums des Innern vom 15. I. J., Z. 11.422 ex 1896, sind wiederholt Fälle vor-

gekommen, daß österreichische Seelsorger zu Trauungen, zu deren Vornahme sie auf Grund der Bestimmungen des zweiten Hauptstückes des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches berufen gewesen wären, Seelsorger in der Schweiz delegirt haben.

Seitens der Regierung dieses Landes, in welchem zufolge des Bundesgesetzes vom 24. December

1874, betreffend Feststellung und Beurkundung des Civilstandes und die Ehe, die obligatorische Civilehe besteht, und die Matrikenführung ausschließlich weltlichen Standesbeamten übertragen ist, wurde in diesen Fällen die Erklärung abgegeben, dass derartige auf schweizerischem Boden durch confessionelle Organe per delegationem vorgenommene Trauungen gesetzwidrig seien, für das trauende Organ eine strafbare Handlung bedeuten und eine Ehe nicht begründen.

Dem entsprechend hat auch die schweizerische Regierung in dem Falle, als der männliche Nupturient schweizerischer Staatsangehöriger war, den Erwerb der schweizerischen Staatsangehörigkeit seitens der Gattin und Kinder sowie überhaupt die Legitimität dieser letzteren nicht anerkannt.

Außerdem stößt auch die ordnungsmäßige und für den staatlichen Bereich gültige Matrikulierung derartiger Eheschließungen auf sehr erhebliche Schwierigkeiten, indem der trauende schweizerische Seelsorger zu einer staatlich gültigen Beurkundung einer Ehe nach den Gesetzen seines Landes überhaupt grundsätzlich nicht berechtigt ist, während andererseits nach österreichischem Matrikenrechte die Matrikulierung von im Delegationswege geschlossenen Ehen mit fortlaufender Reihenzahl nicht dem delegirenden, sondern dem delegirten Seelsorger obliegt.

Über die Weisung des genannten Ministeriums beehre ich mich das hochwürdige Ordinariat zu ersuchen, behufs Vermeidung ähnlicher Conflict und Schwierigkeiten sämtliche Seelsorger der Diocese dem entsprechend gefälligst anweisen zu wollen.

24.

Kanonično obiskovanje in birmanje.

Kanonično obiskovanje in birmanje je bilo letos: Maja meseca: 29. v Rovtuh nad Logatcem, 30. pri Št. Joštu nad Vrhniko, 31. na Dobrovi pri Ljubljani. — Junija meseca bode: 13. na Igu, 14. na Golem, 15. na

Kureščku. — Gledé drugih krajev, ki so bili doslej za letos določeni, je pa kanonično obiskovanje in birmanje za nedoločen čas preloženo.

25.

Duhovne vaje za duhovnike.

Duhovne vaje za duhovnike se pričnó letos dné 30. avgusta zvečer ter se končajo dné 3. septembra zjutraj.

Vabi se toraj častita duhovščina, da se vdeleži duhovnih vaj v prav obilnem številu. Zlasti naj se

oglasé oni gospodje, ki se jih že dolgo časa niso vdeležili.

Častiti gospodje duhovniki naj o svojem namenu kmalu obvesté dekanjske urade, da morejo ti tu sem poročati do 20. avgusta.

26.

Konkurzni razpis.

Razpisane so sledeče župnije: Sv. Jakob pri Savi v dekaniji ljubljanski, Križe pri Tržiču v dekaniji kranjski, Bohinjska Bela v dekaniji radovljjski, Trebnje v dekaniji istega imena, Ebenthal v dekaniji kočevski, Črni Vrh v dekaniji vrhniški, Studeno v dekaniji cirkniški, Lozice in Planina v dekaniji vipavski.

Prošnje so obrniti za župnije: Sv. Jakob pri Savi, Bohinjska Bela, Trebnje, Ebenthal, Črni Vrh nad Pol-

hovim Gradcem in Studeno na visoko c. kr. deželno vlado v Ljubljani; za župnije Križe pri Tržiču, Lozice in Planina pa na visokočastiti knezošk. ord. v Ljubljani.

O p o m b a: Prihodnji župnik v Trebnjem bode moral od čistih dohodkov svoje prebende, ki presegajo kongruvo in dekanjsko remuneracijo, vsako leto odstopiti primerno svoto v prid svoji prebendi.

Zadnji rok za vlaganje je 13. julij 1897.

27.

Škofijska kronika.

Župnija Draga je podeljena tamošnjemu župnemu upravitelju č. g. Frančišku Zakrajšek in župnija Višnja Gora č. g. Gregoriju Jakelj, žup. pri Sv. Jakobu ob Savi.

Prestavljeni so č. g. kapelani: Janez Debelak iz Krškega v Šmarije, Valentin Remškar iz Leskovca na Jesenice, Viljem Mlejnik iz Crkelj na Vinico, Frančišek Žvan iz Jesenic v Grad, Jožef Wrus iz Radovljice v Polje pri Ljubljani, Anton Mlakar iz Toplice v Trebnje,

Frančišek Avsec iz Trebnjega v Radovljico, Janez Meršol iz Železnikov v Presko, Tomaž Zabukovec iz Čateža v Toplice, Frančišek Šturm iz Podzemlja na Suhor.

Umrli so č. g. gospodje: Valentin Bernard, župni upravitelj na Studenem, dné 17. maja; Janez Kačar, župnik na Bohinjski Beli, 1. junija, in Frančišek Wohinec, župnik v Križah pri Tržiču, dné 7. junija 1897.

Priporočajo se v molitev častiti duhovščini.

Knezoškofijski ordinarijat Ljubljanski, dné 31. maja 1897.